

Mál nr. 217/2014
M og
V v. slysatryggingar launþegar hjá N.

Ágreiningur um tilkynningarskyldu skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga í tengslum við slys þ. 5.1.2012.

Gögn.

1. Málskot móttengið þ.9.7.2014 ásamt fylgiskjöllum 1-12
2. Bréf V dags. 17.7.2014.

Málsatvik.

M var á leið úr vinnu hjá N og rann á gangstétt í hálku og datt ofan á rist á vinstra fæti með þeim afleiðingum að fótur hans bognaði og þríbrotnaði ásamt liðhlaupi. M leitaði til læknis daginn eftir og síðan þ. 20.2.2012 og loks þ. 30.4.2012 þar sem ástandi M var lýst þannig að hann væri á batavegi. M segist hafa gert ráð fyrir því að vinnuveitandi hans N mundi tilkynna um slysið. Í apríl 2013 leitaði M enn til læknis og þá kom í ljós að gera þurfti aðgerð á fæti hans og var M sagt að koma mundi í ljós innan þriggja mánaða hvort aðgerðin hefði heppnast eða um mánaðarmótin júlí-ágúst 2013. M segist því ekki hafa getað gert sér fulla grein fyrir afleiðingum slyssins fyrr en í fyrsta lagi eftir 29. apríl 2013 eða þegar niðurstaða lá fyrir um hvort aðgerðin sem hann fór í þá hefði heppnast eða ekki, en fyrir þann tíma hefði M ekki haft vitneskju um þau atvik sem hann gæti reist bótakröfu á. Þá vísar M til dóms Hæstaréttar í málinu nr. 7/2009.

V var tilkynnt um slysið með tilkynningu þ. 9. apríl 2014. V hafnar bótaskyldu með vísan til 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004. V segir að M hafi hlotið áverka við slysið og hafi verið staðfest þrjú ristarbrot á vinstra fæti við fyrstu komu M til læknis og hann orðið óvinnufær strax eftir slysið í fimm vikur. Þá segir V að M hafi verið í sambandi við vinnuveitanda sinn í október 2012 og óskað eftir að hann fyllti út tilkynningu vegna slyssins og verði að telja að M hafi þá verið ljós þau atvik sem krafa hans er reist á. Loks vísar V til dóms Hæstaréttar í málum nr. 7/2009 og 522/2012 sem og úrskurði Úrskurðarnefndar í vátryggingamálum nr. 159/2012 og 388/2012.

Álit.

M mun hafa verið óvinnufær í fimm vikur strax eftir umrætt slys. Þá lá einnig fyrir eftir fyrstu skoðun hjá lækni að M var ristarbrotinn Óvinnufærni hans og viðvarandi verkir og erfiðleikar við gang gáfu M tilefni að átta sig á atvikum að baki kröfu sinni þegar hann hlaut ekki bata af í síðasta lagi um ári eftir slysið, eða í byrjun janúar 2013. lysið átti sér stað. M gætti þess ekki að tilkynna slysið fyrr en þ. 9. apríl 2014. Þegar tekið er mið af framanrituðu og fyrirbyggjandi gögnum verður að telja að ársfrestur M skv. 1.mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga hafi þá verið liðinn.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr tryggngu N hjá V.

Reykjavík 19.8.2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur Lúther Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.